

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Adoratione Eucharistiæ

Boileau, Jacques

Viennæ, 1743

Cap. VII. Diluitur objectio Dallæi contra adorationem assumpta, ex eo quod veteres Christiani a sacro Eucharistiæ, non communicantes arcebant; hodie vero plerique non communicantes, solenniis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49201](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49201)

esse probavimus; scilicet veteres Eucharistiam semper pro præsentè numine habuisse, atque patriæ culturæ adorasse.

CAPUT VII.

Diluitur objecto Dallæi contra adorationem assumpta, ex eo quod veteres Christiani a sacro Eucharistiæ, non communicantes arcebant; hodie vero plerique non communicantes, solenniis Missarum intersint.

Difficile est nexum naturalem consecutionis hujus argumenti cum præmissis intelligere. Enimvero ex eo quod omnes qui sacris intererant, Eucharistiam participarent, colligere adorationem prætermittam fuisse, tam absurdum videtur, quam si quis hodie Presbyteros Eucharistiæ adorationem postponere concluderet, ex eo quod singulis Missis, quas celebrant, ipsi communicent semper, & Eucharistiam

stiam participant. Verumtamen cum placuerit Dallæo ejusmodi ratioeinationem cudere, castigatæ & accurate retaliare non pigebit.

I. Non gravioris ponderis esse videntur argumenta, quibus probat semper Eucharistiæ communicasse, qui sacrae Liturgiæ celebrationi intererant: quibus annuere non recusamus.

Primum assumit ex Apologia II. S. Justinii Martyris supra laudata, in qua hæc habentur: οἱ καλούμενοι παρ' ἡμῶν Διάκονοι διδόναι ἐκάστῳ τῶν παρόντων μεταλαβῆναι ὅπου τὸ ἄχαρακτηριστὸν ἄρτον, καὶ οἶνον, καὶ ὕδατος. *Qui apud nos vocantur Diaconi, unicuique presentium dant vel porrigunt, ut participant panem & vinum & aquam, super quibus gratia acta sunt.* Enimvero cum eo tempore Christiani omnes singulari sanctitate florent, nihil prohibebat, quo minus a singulis Sancta Sanctis participarentur. Lib. I. ostendimus, ea ætate adoratam fuisse Eucharistiam, nihilque divino ejus cultui saltem repugnans aut contrarium apud S. Justinum reperiri. Nihil

hil igitur officit adorationi, libenter fateri, olim omnes, qui sacræ Liturgiæ intererant, communicasse, seu Eucharistiam excepisse.

Eandem consuetudinem perseverantiam retinuisse tempore Tertulliani non inficiamur, idque manifeste intelligi ex libro de Oratione cap. 14. *Similiter & stationum diebus non putant plerique sacrificiorum orationibus interveniendum, quod statio solvenda sit accepto Corpore Domini.* Sed perperam Dalæus sese ab adoratione confutanda deduxit, ut ostenderet Tertullianum eo loci transsubstantiationi repugnare. Unde, ut obiter id dicam, (inquit “ pag. 255. libri II, de objecto Cultus “ religiosi) id quoque tum temporis “ a plerisque Christianis creditum, & “ pro certo atque indubitato habitum “ fuisse constat, Eucharistiæ esu solvi “ jejunium; quod quomodo cuiquam “ in mentem venire potuerit, qui Eu- “ charistiam non panem, sed ipsam “ Corporis Domini cælestem substan- “ tiam esse crediderit, dicat qui po- “ test;

„test; ego quidem non capio. Vehementer delusus est Dallæus, eo quod sibi persuaserit, Tertullianum hac voce *stationis* tantummodo jejunium significare: quod faciliter poterat dediscere ex doctissima ad hanc vocem observatione illustrissimi Sorbonæ Socii, Gabrielis Albaspinæi, Episcopi Aurelianensis, lib. I. cap. 16. & intelligere, stationem non esse jejunium, nec orationem; sed longam & diuturnam in Ecclesia permansionem, qua quidem durante & orabant & jejunabant Christiani. Arguit ergo eos Tertullianus, qui in his permansionibus a Corpore Christi abstinebant: quia receptione Eucharistiæ tempus mœroris, luctus, orationis & jejunii claudi ac finiri debere sibi persuadebant; non quia jejunium ipsum solvi ac frangi reputabant. Quem ad modum post Concilium Carthaginense III. omnes fideles non nisi jejunii communicare debent, & revera Eucharistia percepta claudit ac finit tempus jejunii, licet jejunium non nisi

car-

carnibus aut aliis comestis esculentis solvatur; sic communio Paschalis solvit tempus jejunii Quadragesimalis, non jejunium Quadragesimæ: alias Eucharistiam recipere toto tempore dierum esurialium vetitum fuisset.

II. Sed instat firmiter Dallæus ex S. Joanne Chrysostomo, Homilia 3. in Epist. ad Ephesios, pag. 1051. edit. Hier. Commelini, anno MDXCVI. in qua sic ait: Πᾶς γὰρ ὁ μὴ μετέχων τῶν μυστηρίων ἀναγκαστικῶς καὶ ἰταμῶς ἐσηκῶς. *Omnis enim qui non est particeps mysteriorum, impudenter & audacter stat.* Et infra, de iis qui sacræ Liturgiæ, postposita communione, intersunt: ἢ βέλτιον τὸν τοιούτον μὴδὲ ἀποχρῆσθαι; *Nonne melius esset ejusmodi nequaquam adfuisse?* Verum nihil hic dicit Chrysostomus, quod non ori concionatoris Christiani hodie possit induci. Duos abusus sibi invicem contrarios & repugnantes carpit, qui sua ætate populum Christianum deformabant: quidam enim bene ac sincere parati communionem Corporis Christi percipere negligebant;

alii vero, quamvis criminibus inquinati, occasione data festi Paschalis, aut pentecostes, ad sacram mensam temere accedere non pertimescebant. Sic eos arguit S. Chrysostomus: πολλὰ ὁρῶ τῆς πράγματος ἀνομαλίαν· ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις καμροῖς ἔδὲ, καθαρῶς πολλάκις ὄντες, προσέρχεσθε· ἐν δὲ τῷ πάχα, καὶ ἢ πτολημηλὸν ὑμῶν, προσίτε. ὡς τῆς σωτηρίας: ὡς τῆς προσλήψεως. *Multam video rei inaequalitatem: in aliis quidem temporibus, quum mundi quidem saepe sitis, non acceditis: in Paschate autem, etiamsi aliquod scelus a vobis sit admissum, acceditis. O consuetudinem! O praesumptionem!*

Sed tantum abest ut ex his consequatur, omnes qui sacrae Liturgiae intererant, communicasse: ut econtra planissime constet, multas Liturgias absque communicantibus quotidie celebratas fuisse. Hoc enim ex conceptis verbis S. Chrysostomi intelligimus eadem Homilia: εἰκὴ θυσία καθημερινή, εἰκὴ παρεσκήκαμεν τῷ θυσιαστηρίῳ· ἔδεις ὁ μετέχων. Ταῦτα, ἔχ' ἵνα ἀπλῶς μετέχητε, λέγω, ἀλλ' ἵνα ἀξίως ἑαυτοὺς κατασκευάζητε. *Frustra est quotidianum sacrificium, frustra adstamus*

mus altari: nemo est, qui participet. Hæc dico, non ut solum participetis, sed ut vos dignos reddatis. Igitur bona fide fate-
mur, ineunte ætate Ecclesiæ Catholi-
cæ, omnes qui intererant Liturgiis, fi-
deles singulatim communicasse. Sed
adulta ætate, & continenti tempore
S. Chrysoctomi, quadam negligentia
pietatis succum vorante, multæ Li-
turgiæ absque communicantibus cele-
brari cœperunt, usu pristino tabe-
scente, aut senescente. At ex his neu-
tquam consequitur, prætermiffam
fuisse adorationem Eucharistiæ, quam
perspicuis verbis docet S. Chrysocto-
mus, ut lib. I. cap. 7. ostendimus am-
plissime. Insuper vero Ecclesia vehe-
menter flagrat desiderio restituendæ
pristinæ consuetudinis, atque una san-
ctitatis & pietatis, quam majores nostri
floquentissimam reliquerant; ob quam
quotidiana Corporis Christi partici-
patione dignati sunt. Optaret quidem,
inquit Concilium Tridentinum Sess.
XXII. cap. 6. sacrosancta Synodus, ut in
singulis Missis fideles adstantes, non solum

